MINISTERSTWO GOSPODARKI

DEPARTAMENT POLITYKI HANDLOWEJ

System instrumentów ochrony rynku – informator dla przedsiębiorstw

Ostatnia aktualizacja 12.01.2010 r.

Spis treści:

Wstęp 3

I. Środki ochrony rynku w Unii Europejskiej 4

1. **Środki antydumpingowe**
2. **Środki antysubsydyjne**
3. **Środki ochronne przed nadmiernym przywozem** ***(safeguards)***

II. Procedury wprowadzania środków ochrony rynku 11

1. **Instytucje biorące udział w procedurach wprowadzania środków ochrony rynku**
2. **Przebieg postępowania**
   a. **Postępowanie antydumpingowe i antysubsydyjne**
   b. **Postępowanie ochronne przed nadmiernym przywozem** ***(safeguards)***
   c. **Postępowania pochodne**

III. Informacje techniczne 18

Wstęp

Instrumenty ochrony rynku stanowią część bogatego instrumentarium, jakim dysponują państwa w prowadzeniu polityki handlowej. Jak wskazuje nazwa tej kategorii instrumentów, mają one charakter „defensywny", służą ochronie krajowego rynku przed niepożądanymi skutkami importu. Instrumenty te oddziałują na przywóz w sposób ograniczający, w skrajnych przypadkach może nawet dojść do wyeliminowania importu z określonego kierunku.

Kwestia stosowania instrumentów ochrony rynku regulowana jest przez prawo międzynarodowe, zarówno przez umowy bilateralne (np. umowa UE – Rosja), jak i multilateralne. Instytucją stojącą na straży przestrzegania prawa w najszerszym podmiotowo, multilateralnym zakresie, jest Światowa Organizacja Handlu (WTO), w ramach której funkcjonują odpowiednie porozumienia dotyczące poszczególnych instrumentów ochrony rynku.

Poszczególne instrumenty służą do przeciwdziałania różnym rodzajom zagrożeń, jakie mogą powstać w środowisku międzynarodowym. Generalnie zagrożenia te można podzielić na dwie kategorie: wynikające z nieuczciwej konkurencji oraz będące skutkiem znacznej przewagi konkurencyjnej.

Za praktyki nieuczciwej konkurencji uznaje się dumping i subsydiowanie towarów sprzedawanych na eksport. Przeciwdziałaniu tym zjawiskom służą odpowiednio postępowania i środki antydumpingowe oraz antysubsydyjne.

Z kolei w wyniku znacznej przewagi konkurencyjnej określonego kraju może dojść do nadmiernego importu danego towaru, do tego stopnia, że powoduje to poważną szkodę dla przemysłu krajowego. W celu zapobieżenia takiej sytuacji lub naprawienia powstałej szkody, państwa mogą zastosować przejściowo środek ochronny przed nadmiernym przywozem, aby „dać przemysłowi czas" na dostosowanie się do wymogów konkurencji.

Wszystkie w/w instrumenty znajdują się w arsenale środków polityki handlowej Unii Europejskiej. Z dniem przystąpienia Polski do Unii Europejskiej (1.05.2004 r.) Komisja Europejska przejęła zadania związane z prowadzeniem polityki handlowej, również na rzecz ochrony polskiego rynku[1]. Tym samym z dniem akcesji Polski do UE zmieniły się zarówno procedury wprowadzania tych środków (automatyczne przejęcie prawodawstwa unijnego), jak i zakres dawniej funkcjonujących środków ochronnych.

Celem niniejszego opracowania jest więc:

- zapoznanie zainteresowanych podmiotów z podstawowymi instrumentami ochrony rynku, jakimi dysponuje Komisja Europejska,
- zapoznanie polskich przedsiębiorców z procedurami, jakie związane są z wprowadzaniem tych środków w UE (procedury te z reguły wymagają aktywnej roli zainteresowanego przemysłu),

[1] Wynika to z art. 131 – 134 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE), regulujących wspólną politykę handlową

I. Środki ochrony rynku w Unii Europejskiej

W niniejszym rozdziale omówione zostaną trzy typy procedur ochronnych, które są możliwe do zastosowania w Unii Europejskiej. Procedury te to: postępowanie antydumpingowe, postępowanie antysubsydyjne oraz postępowanie ochronne przed nadmiernym importem *(safeguards)*.

1. Środki antydumpingowe

Materialno - prawne przesłanki wprowadzenia środków antydumpingowych.

Przesłankami wprowadzenia środków antydumpingowych są: **dumping**, **szkoda** dla przemysłu Wspólnoty, **związek przyczynowy** między importem po cenach dumpingowych a szkodą dla przemysłu Wspólnoty oraz **interes Wspólnoty** (w tym innych podmiotów niż producenci).

Dumping

Dumping powszechnie uważany jest za sprzedaż poniżej kosztów. Prawo międzynarodowe definiuje dumping w nieco inny sposób. Według Porozumienia WTO o interpretacji artykułu VI GATT 1994 (Porozumienie ADP), z dumpingiem mamy do czynienia w sytuacji, gdy cena eksportowa towaru jest niższa od jego, tzw. wartości normalnej. Wartość normalna, z zastrzeżeniem pewnych szczególnych przypadków, jest to cena, po jakiej dany towar jest sprzedawany w normalnym obrocie handlowym na rynku kraju, z którego towar jest eksportowany (kraj eksportu). Ogólnie rzecz biorąc, dumping występuje, gdy towar jest sprzedawany za granicę taniej niż na rynku kraju eksportu. W związku z tym sprzedaż poniżej kosztów może być tylko jednym z przypadków dumpingu.

Główną metodą ustalenia dumpingu jest więc porównanie cen sprzedaży na rynku kraju eksportu i cen sprzedaży tego samego produktu na eksport. Różnica tych cen stanowi, tzw. margines dumpingu. Oprócz tej metody stwierdzenie występowania dumpingu i ustalenia jego marginesu może być dokonane w oparciu o dwie inne metody. Ich zastosowanie jednak musi być uwarunkowane brakiem możliwości użycia metody podstawowej. Jednym z przypadków jest brak sprzedaży danego towaru na rynku krajowym. Inny zachodzi przy stwierdzeniu, że cała sprzedaż dokonywana jest do podmiotów powiązanych i tym samym nie odbywa się „w normalnym obrocie handlowym", zatem wartość normalna, która potem porównywana jest z ceną eksportową, może być ustalona na podstawie cen w eksporcie do kraju trzeciego lub w oparciu o cenę obliczoną na podstawie kosztów produkcji plus zysk (tzw. wartość normalna konstruowana).

W celu rzetelnego porównania wartości normalnej z ceną eksportową uwzględnia się różnice między porównywanymi towarami, które mogą wynikać z właściwości fizycznych, kosztów transportu, opakowania itp. oraz różnice w warunkach sprzedaży w kraju i w eksporcie. Dla właściwego porównania dokonuje się odpowiednich dostosowań (korekt) prowadzących do ustalenia porównywalnego poziomu handlu, najczęściej jest to poziom cen producenta (baza *ex works*).

Margines dumpingu obliczany jest zasadniczo dla wszystkich eksporterów podejrzanych o stosowanie dumpingu i najczęściej jest on różny dla poszczególnych eksporterów w ramach

danego kraju. Jeżeli stwierdzono występowanie marginesu dumpingu poniżej 2% ceny eksportowej, traktuje się to jako brak dumpingu i odstępuje się od nakładania środków antydumpingowych.

Dla ustalenia dumpingu bierze się pod uwagę najczęściej okres jednego roku, bezpośrednio poprzedzający wszczęcie postępowania antydumpingowego.

Szkoda dla przemysłu Wspólnoty

Drugim warunkiem nałożenia środków antydumpingowych, oprócz ustalenia marginesu dumpingu powyżej 2%, jest wykazanie, że przemysł wspólnotowy wytwarzający produkt podobny ponosi szkodę. Szkoda w kontekście stosowania środków antydumpingowych określana jest jako istotna i przejawia się po stronie przemysłu Wspólnoty przede wszystkim: spadkiem sprzedaży danego towaru i udziału w rynku, zmniejszeniem się produkcji i wykorzystania zdolności produkcyjnych, wzrostem zapasów, zmniejszeniem zatrudnienia, spadkiem zysków, pojawieniem się niekorzystnych tendencji w zakresie przepływów pieniężnych i in. Nie wszystkie z wymienionych wskaźników szkody muszą zachodzić jednocześnie, ani też żaden z nich oddzielnie nie ma decydującej roli dla stwierdzenia, że przemysł Wspólnoty ponosi szkodę. Niemniej jednak w toku postępowania antydumpingowego wszystkie te czynniki muszą zostać przeanalizowane.

Szkoda oprócz faktycznej, rzeczywiście występującej jest również rozumiana jako zagrożenie szkodą, a także jako istotne opóźnienie w powstaniu przemysłu. Ten ostatni przypadek ma miejsce, gdy brak jest jakiegoś przemysłu w UE, a jego powstanie jest niemożliwe z uwagi na import po cenach dumpingowych.

Dla potrzeb stwierdzenia występowania szkody analizuje się okres nie krótszy niż 3 lata poprzedzające wszczęcie postępowania.

Związek przyczynowy

Kolejną przesłanką niezbędną do nałożenia środków antydumpingowych jest stwierdzenie występowania związku przyczynowego między importem po cenach dumpingowych a szkodą występującą po stronie przemysłu Wspólnoty. Ta część analizy obejmuje przede wszystkim badanie występowania czynników innych niż import po cenach dumpingowych i ich wpływu na sytuację przemysłu Wspólnoty. Przykładami innych czynników mogą być: import nie dumpingowany, zmiany technologii, konkurencja innych producentów w ramach UE, zmiany popytu na rynku UE, wahania kursów walut itp.

Interes Wspólnoty

Czwartą i ostatnią z materialnych przesłanek ustanowienia środków antydumpingowych jest stwierdzenie, że ich wprowadzenie leży w interesie Wspólnoty. W tym celu bada się wpływ, jaki wywrze ewentualny środek antydumpingowy także na podmioty inne niż producenci danego towaru. Chodzi przede wszystkim o importerów, przedsiębiorstwa wykorzystujące towar w procesie produkcji oraz konsumentów. Interesy tych grup są zazwyczaj sprzeczne z interesem wnioskodawców postępowania, czyli producentów unijnych. Środki nie zostaną nałożone, jeśli zostanie stwierdzone, że ich pozytywny efekt będzie nieproporcjonalny w stosunku do negatywnego skutku dla innych zainteresowanych grup. W badaniu interesu

Wspólnoty szczególną uwagę zwraca się na potrzebę eliminacji skutków szkodliwego dumpingu, czyli innymi słowy na interesy producentów wspólnotowych.

Spełnienie w/w czterech przesłanek, tj.: stwierdzenie występowania dumpingu, szkody dla przemysłu Wspólnoty, związku przyczynowego między importem po cenach dumpingowych a szkodą dla przemysłu Wspólnoty oraz uzasadnienie, że wprowadzenie ograniczeń w imporcie danego towaru leży w interesie Wspólnoty, pozwala na wprowadzenie środków antydumpingowych.

Forma środków antydumpingowych

Środek antydumpingowy może mieć dwie podstawowe formy - cło antydumpingowe i zobowiązanie cenowe.
Cło antydumpingowe może być zastosowane jako cło ad valorem (% wartości celnej towaru), cło specyficzne (kwota cła na jednostkę towaru), cło oparte na cenie referencyjnej (minimalnej) lub cło mieszane. Wysokość cła antydumpingowego nie może być wyższa niż ustalony margines dumpingu. W związku z tym cła w różnej wysokości ustanawiane są dla różnych eksporterów, w zależności od wielkości ustanowionego dla nich marginesu dumpingu. W przypadku gdy poszczególni eksporterzy nie współpracowali z Komisją Europejską w toku postępowania lub badanie ograniczało się tylko do niektórych przedsiębiorstw – reprezentantów z powodu dużego rozproszenia przemysłu, stosowane jest tzw. cło rezydualne (w takiej samej wysokości, odnoszące się do całego eksportu towaru pochodzącego z danego kraju).

Cło antydumpingowe ustanowione jest w wysokości mniejszej niż margines dumpingu, jeżeli prowadząca postępowanie Komisja Europejska ustali, że jest to wystarczające do wyeliminowania szkody (zasada „niższego cła" – *„lesser duty" rule*).

Zasadę niższego cła stosuje się także do drugiego rodzaju środka antydumpingowego – zobowiązania cenowego. Środek ten polega na tym, że eksporter, któremu udowodniono stosowanie praktyk dumpingowych, zobowiązuje się do podniesienia cen do poziomu eliminującego margines dumpingu lub, przy zastosowaniu zasady niższego cła, do poziomu eliminującego szkodę dla przemysłu Wspólnoty.

Środki antydumpingowe wprowadzane są na okres 5 lat z możliwością przedłużenia w wyniku postępowania przeglądowego.

2. Środki antysubsydyjne

Materialno - prawne przesłanki wprowadzenia środków antysubsydyjnych.

Subsydiowanie jest drugim poza dumpingiem zjawiskiem, które może być traktowane jako element nieuczciwej konkurencji, jeżeli przysparza eksporterom nieuzasadnionych korzyści i daje im przewagę nad producentami Wspólnoty. W ramach WTO kwestię stosowania środków antysubsydyjnych reguluje „Porozumienie w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych". Regulacja ta zawiera także definicję subsydium, którym jest materialny wkład dokonany przez rząd lub podmiot publiczny w postaci:

- bezpośredniego transferu funduszy, lub potencjalnego transferu (np. gwarancja kredytowa),

- zaniechania poboru należnych składek i płatności (podatków, składek na ubezpieczenie społeczne opłat itp.),
- dostarczenia dóbr lub usług,

który przysparza korzyści beneficjantowi (podmiotowi gospodarczemu).

Jednak nie wszystkie wyżej przedstawione działania rządu, podmiotu publicznego lub prywatnego działającego w imieniu władz publicznych mogą być traktowane jako subsydia, w związku z którymi można zastosować środki wyrównawcze. Sankcjom tego rodzaju mogą podlegać jedynie, tzw. subsydia specyficzne. O „specyficzności" danego subsydium decyduje jego dostępność dla podmiotów ubiegających się o wsparcie ze strony rządu. Tak więc subsydium specyficzne, które może podlegać sankcjom, to takie, gdzie podmiot udzielający albo prawo, na podstawie którego subsydium jest udzielane, ogranicza dostęp do tego subsydium tylko dla niektórych przedsiębiorstw. Ograniczenie dostępu do subsydium decydujące o jego specyficzności nie musi bezpośrednio wynikać z przepisów prawa. Podstawą oceny danego instrumentu wspierania przedsiębiorstw jako specyficznego może być stwierdzenie, że np. dany program subsydiowania jest faktycznie wykorzystywany przez bardzo ograniczoną liczbę podmiotów lub nieproporcjonalnie wysokie wsparcie jest przyznawane tylko części przedsiębiorstw otrzymujących subsydium. Niezależnie od powyższych warunków, za subsydia specyficzne i podlegające sankcjom uznawane są zawsze subsydia eksportowe oraz takie, które ukierunkowane są na produkcję antyimportową.

Dla celów związanych ze stosowaniem środków wyrównawczych wielkość subsydium wyliczana jest jako korzyść przysporzona beneficjentowi. W zależności od rodzaju subsydium stosuje się różne metody przeliczania wielkości udzielonego wsparcia. Np. w przypadku udzielenia przez państwowy bank preferencyjnego kredytu za punkt wyjścia do obliczenia wielkość subsydium, przyjmuje się różnicę w oprocentowaniu udzielonego kredytu oraz kredytu, który mógłby zostać udzielony na zasadach rynkowych.

W wyniku odpowiednich kalkulacji ostatecznie subsydium jest wyrażone jako kwota na jednostkę towaru eksportowanego na teren UE. Wyrażenie subsydium w jego wartości na jednostkę produktu pozwala w precyzyjny sposób zastosować odpowiedni środek wyrównawczy, który jak wspomniano wyżej, ma równoważyć zniekształcający konkurencję skutek subsydium. Środek wyrównawczy może być zastosowany w wysokości udzielonego/otrzymanego subsydium.

Jednak samo stwierdzenia występowania subsydiowania produkcji czy sprzedaży jakiegoś towaru na teren Wspólnoty nie jest wystarczającą przesłanką do zastosowania środków wyrównawczych. Podobnie jak w przypadku wyżej przedstawionych warunków wprowadzenia środków antydumpingowych, konieczne jest tutaj stwierdzenie występowania szkody materialnej, którą ponosi przemysł Wspólnoty (szkoda może mieć formę również zagrożenia szkodą lub istotnego opóźnienia w powstaniu przemysłu Wspólnoty), związku przyczynowego między subsydiowanym importem a tą szkodą oraz braku przeciwwskazań z punktu widzenia interesu Wspólnoty. Do ustalenia dodatkowych, obok subsydiowania warunków wprowadzenia środków antysubsydyjnych stosuje się metody identyczne jak w postępowaniu antydumpingowym.

Forma środków antysubsydyjnych (środków wyrównawczych)

Środki antysubsydyjne (wyrównawcze) mogą mieć formę: ceł wyrównawczych, zobowiązań cenowych oraz zobowiązań rządu subsydiującego.

Cło wyrównawcze może być zastosowane jako cło ad valorem, cło specyficzne, cło oparte na cenie referencyjnej lub cło mieszane. Wysokość cła wyrównawczego nie może być wyższa niż ustalona kwota subsydium na jednostkę towaru. W związku z tym cła w różnej wysokości ustanawiane są dla różnych eksporterów, w zależności od wielkości stwierdzonej kwoty subsydium.

Zobowiązanie cenowe funkcjonuje w sposób podobny jak w przypadku zobowiązania cenowego zastosowanego w wyniku postępowania antydumpingowego – eksporter zobowiązuje się do sprzedawania towaru na teren Wspólnoty po określonej cenie, eliminującej skutki subsydium.

Prawo UE przewiduje także inny rodzaj zobowiązania. Zobowiązanie to jest uzgadniane z rządem udzielającym subsydium. Rząd ten zobowiązuje się do wyeliminowania lub ograniczenia programu subsydiowania albo podjęcia odpowiednich środków prowadzących do usunięcia negatywnych skutków tego subsydium.

Do stosowania środków wyrównawczych zastosowanie ma także reguła niższego cła – nałożony środek nie powinien być wyższy niż konieczny do wyeliminowania szkody, jaką ponosi przemysł Wspólnoty. W związku z tym zastosowane cło lub zobowiązanie może być niższe niż kwota subsydium na jednostkę towaru ustalona w toku postępowania.

Nie stosuje się środków wyrównawczych, jeżeli kwota subsydium na jednostkę towaru nie przekracza 1% jego wartości, a w przypadku, gdy chodzi o import z kraju rozwijającego się, próg ten wynosi 2%. Nie stosuje się także środków wyrównawczych, gdy wielkość importu subsydiowanego jest nieznaczna (poniżej 1% konsumpcji Wspólnoty z danego kraju, chyba że łączny import z krajów subsydiujących przekracza 3% konsumpcji Wspólnoty).

Środki wyrównawcze wprowadzane są na okres 5 lat z możliwością ich przedłużenia do czasu, gdy zniknie zagrożenie ze strony subsydiowanego importu.

3. Środki ochronne przed nadmiernym przywozem

W odróżnieniu od wyżej przedstawionych środków antydumpingowych i antysubsydyjnych, środki ochronny przed nadmiernym importem **nie są traktowane jako instrumenty przeciwdziałające nieuczciwym praktykom** w handlu międzynarodowym. Kwestie stosowania środków ochronnych przed nadmiernym importem regulują porozumienia bilateralne, plulateralne oraz multilateralne (WTO). Zgodnie z Porozumieniem WTO w sprawie środków ochronnych, środki te mogą być zastosowane w wyjątkowych sytuacjach. Mianowicie w przypadku, gdy **import wzrasta** tak szybko i na takich warunkach, że **wyrządza poważną szkodę** krajowym producentom. Ponadto wzrost ten musi być wynikiem **nieprzewidzianych okoliczności** związanych z koncesjami przyznanymi w ramach WTO.

Drugim elementem znacząco odróżniającym środki ochronne przed nadmiernym przywozem od wyżej opisanych antydumpingowych i antysubsydyjnych jest to, że zgodnie ze wspomnianym Porozumieniem WTO, są one **stosowane *erga omnes***, tzn. przeciwko całemu importowi danego produktu, niezależnie od jego kraju pochodzenia.

Zgodnie z wymogami Porozumienia WTO, prawo UE dopuszcza zastosowania ograniczeń w imporcie w stosunku do członków Światowej Organizacji Handlu wyłącznie na zasadach przewidzianych w tym porozumieniu (jednocześnie występujący: gwałtowny wzrost importu, warunki powodujące poważną szkodę dla przemysłu Wspólnoty oraz nieprzewidziane okoliczności). Natomiast w stosunku do krajów nie będących członkami WTO może być spełniony tylko jeden z warunków: gwałtowny wzrost przywozu lub warunki powodujące szkodę.

Nadmierny import

Z powyższych względów w toku postępowania ochronnego przed nadmiernym przewozem bada się trendy w imporcie. Warunkiem wprowadzenia środka ochronnego jest stwierdzenie, że w okresie co najmniej trzech ostatnich lat nastąpił wzrost importu w ilościach bezwzględnych i w stosunku do produkcji lub konsumpcji Wspólnoty. Nie ma określonego progu wzrostu importu (np. o 20, 30 czy 50 %), jednak wzrost ten powinien być znaczący na tle poprzedzającego okresu. Jeżeli chodzi o warunki importu, szczególnej analizie w tym kontekście podlegają ceny, po jakich realizowany jest import. Ceny analizuje się w porównaniu z cenami towaru podobnego lub bezpośrednio konkurencyjnego na rynku krajowym. W przypadku stwierdzenia, że ceny towarów importowanych są niższe niż ceny producentów krajowych, mamy do czynienia ze zjawiskiem podcięcia cenowego – jednego z podstawowych wskaźników służących do ilościowego określenia szkody, jaka powstaje na skutek nadmiernego import. Ceny w imporcie nie muszą być niższe od cen krajowych producentów. Dla stwierdzenia szkody wystarczy, że w toku postępowania ustalone zostanie, iż ceny te są na takim poziomie, że nie pozwalają wzrosnąć cenom krajowym do poziomu zapewniającego pokrycie kosztów i osiągnięcie zysku.

Wyrządzenie szkody

W przypadku stwierdzenia wzrastającego importu oraz niskich cen, po jakich realizowany jest ten import, do nałożenia środków ochronnych konieczne jest także ustalenie, że import ten powoduje szkodę przemysłowi Wspólnoty. W odróżnieniu od analizy szkody prowadzonej na potrzeby postępowań antydumpingowego i antysubsydyjnego, w przypadku postępowania przed nadmiernym importem szkoda jest tutaj określana jako „poważna" i nie może się przejawiać jako opóźnienie w powstaniu przemysłu Wspólnoty. Również czynniki brane pod uwagę podczas badania sytuacji przemysłu Wspólnoty powinny wskazywać jednoznacznie na pogarszającą się kondycję tego przemysłu lub istnienie faktycznego, poważnego zagrożenia powstania szkody. Najważniejszymi wskaźnikami dotyczącymi szkody są: zmniejszenie się produkcji przemysłu Wspólnoty, zmniejszenia się sprzedaży i udziału w rynku, zmniejszenie się wykorzystania mocy produkcyjnych, zmniejszenie się zysków lub pojawienie się strat związanych z konkurencją cenową ze strony importu, wzrost zapasów, zmniejszenie się zatrudnienia, pogorszenie się wskaźników związanych z przepływem kapitału i inne. Dla stwierdzenia zagrożenia poważną szkodą konieczne jest stwierdzenie dużego tempa wzrostu importu oraz wysokich zdolności produkcyjnych w krajach eksportu.

Związek przyczynowy

Podobnie jak w przypadku postępowań antydumpingowych i antysubsydyjnych, koniecznym warunkiem nałożenia środka ochronnego jest stwierdzenie związku przyczynowego między nadmiernym przywozem a szkodą po stronie przemysłu Wspólnoty. W tym kontekście istotne jest zbadanie innych czynników niż nadmierny import, które mogą negatywnie wpływać na stan przemysłu.

Ostatnim koniecznym warunkiem wprowadzenia środków ochronnych przed nadmiernym importem jest stwierdzenie, że takiemu działaniu nie sprzeciwia się interes Wspólnoty.

Istotnym *novum* w stosunku do wyżej opisanych środków jest fakt, że w wyniku postępowań ochronnych przed nadmiernym przywozem istnieje możliwość zastosowania środków ochronnych w postaci **ograniczeń ilościowych**. Oznacza to, że może zostać ustanowiony kontyngent w pewnej wysokości, powyżej której import danego produktu będzie zakazany. Podstawową zasadą ustalania wielkości kontyngentu ograniczającego jest średnia arytmetyczna wielkość przywozu z trzech ostatnich lat. Ta wielkość może być zmniejszona tylko w przypadku szczególnych okoliczności, może być natomiast dowolnie zwiększona. Nakładając środek ochrony w postaci kontyngentu ograniczającego, władze UE powinny zadbać, aby zachować proporcje między dotychczasowymi strumieniami handlu.

Administrowanie kontyngentami może być realizowane na kilka sposobów. Przede wszystkim może być ono realizowane na granicach, na zasadach „kto pierwszy ten lepszy" – importerzy przywożą towar do czasu wykorzystania całości kontyngentu i nie są wymagane żadne dodatkowe dokumenty. Po drugie kontyngenty mogą być administrowane w drodze pozwoleń. Pozwolenia na import w ramach kontyngentu wydawane są przez władze państw członkowskich, ale ważne są w całej UE. Istnieją trzy podstawowe sposoby podziału kontyngentu między importerów: według kolejności złożonych wniosków, proporcjonalnie do wielkości wnioskowanych oraz proporcjonalnie do wielkości przywiezionych w ustalonym okresie odniesienia. Istnieje też możliwość stworzenia innej metody opartej na powyższych.

W wyniku postępowania ochronnego przed nadmiernym importem można wprowadzić środek ochronny również w postaci dodatkowej opłaty celnej. Jej wysokość zależy od szkody, jaką ponosi przemysł wspólnoty. Wysokość dodatkowego cła powinna doprowadzić do wyeliminowania szkody i jest oparta na relacjach cen między towarami importowanymi a podobnymi towarami krajowymi.

UE może również wprowadzić środek ochronny łącząc kontyngent ilościowy z dodatkową opłatą celną. Wówczas przywóz w ramach kontyngentu nie jest objęty dodatkowym cłem, natomiast każda wielkość poza tym kontyngentem podlega opłacie celnej dodatkowej. Administrowanie wielkością przywozu nieobjętą dodatkową opłatą celną odbywa się na zasadach podobnych jak administrowanie kontyngentem ograniczającym.

W sytuacji, gdy import powoduje szkodę lub grozi wyrządzeniem takiej szkody i gdy jest to w interesie Wspólnoty, zamiast środka ochronnego UE może wprowadzić system nadzoru – rozwiązanie łagodniejsze niż środek ochronny. Nadzór nad importem może dotyczyć przywozu już dokonanego - nadzór retrospektywny, polegający na szybszym niż normalnie przekazywaniu danych statystycznych przez kraje członkowskie UE do Komisji Europejskiej, lub planowanego - nadzór uprzedzający, polegający na automatycznym licencjonowaniu importu (odpowiednik polskiej automatycznej rejestracji importu).

Środki ochronne można wprowadzić na okres 4 lat, z możliwością tylko jednokrotnego przedłużenia na okres następnych 4 lat.

II. Procedury wprowadzania środków ochrony rynku

Skuteczne wprowadzenie środków ochrony rynku, oprócz spełnienia przedstawionych w poprzedniej części materialnych przesłanek, musi odbywać się przy zachowaniu odpowiednich wymogów formalnych i proceduralnych. Procedura wprowadzania tych środków ucieleśnia się w postaci postępowania antydumpingowego, antysubsydyjnego i ochronnego przed nadmiernym przywozem. Postępowanie to toczy się w ściśle określonym otoczeniu instytucjonalnym, biorą w nim udział poszczególne organy Unii Europejskiej oraz państwa członkowskie UE.

1. Instytucje biorące udział w procedurach wprowadzania środków ochrony rynku

W postępowaniach prowadzących do wprowadzenia środków ochrony rynku bierze udział kilka instytucji UE. W związku z tym, że polityka handlowa jest domeną Wspólnoty, rola państw członkowskich została tutaj ograniczona i główną rolę pełnią instytucje Wspólnoty na czele z Komisją Europejską.

Komisja Europejska

Komisja Europejska stanowi organ wykonawczy UE. Składa się z 20 komisarzy, którzy w pełnieniu swoich funkcji są niezależni od państw członkowskich. Komisarze kierują pracą Komisji, która jako urząd składa się z 23 Dyrekcji Generalnych (DG) o charakterze merytorycznym oraz podobnej liczby Dyrekcji pomocniczych. Na czele DG stoją dyrektorzy. Dyrekcją odpowiedzialna za prowadzenie postępowań ochronnych jest DG ds. Handlu (DG Trade). Dyrekcja ta składa się z sześciu departamentów, z których jeden odpowiedzialny jest za sprawy związane z ochroną rynku. Departament ds. ochrony rynku dzieli się na jedenaście sekcji, z których większość (6) odpowiedzialna jest za prowadzenie postępowań. Inne sekcje zajmują się miedzy innymi oceną wniosków o wszczęcie postępowań, monitorowaniem środków państw trzecich przeciwko eksportowi z UE, nadzorowaniem przestrzegania zobowiązań cenowych, negocjacjami dotyczącymi dumpingu, subsydiów i środków ochronnych przed nadmiernym importem na forum WTO.

Konkretnym postępowaniem zajmują się dwa zespoły 4–5 osobowe. Jeden zespół odpowiedzialny jest za przeprowadzenie analizy dumpingu, subsydium lub nadmiernego importu, drugi odpowiedzialny jest za przeanalizowanie szkody dla przemysłu Wspólnoty oraz interesu Wspólnoty. Taka organizacja pracy zapewnić ma niezależność dokonywanych ustaleń.

W ramach postępowania Komisja odpowiedzialna jest przede wszystkim za:
- ocenę wniosku i wszczęcie postępowania
- wprowadzenie środków tymczasowych,
- przedłożenie Radzie propozycji środków ostatecznych lub,
- zakończenie postępowania bez zastosowania środka,
- akceptacje propozycji zobowiązania cenowego,
- prowadzenie postępowania, a w szczególności gromadzenie i ocenę informacji,
- zapewnienie, że wymogi proceduralne i prawa stron są respektowane,

- nadzorowanie funkcjonowania wprowadzonych środków

Tak więc większość spraw związanych z prowadzeniem postępowań i stosowaniem środków ochrony rynku znajduje się w gestii Komisji Europejskiej.
Komisja Europejska prowadząc postępowania ma obowiązek konsultowania swoich decyzji z państwami członkowskimi UE. W celu usprawnienia tych konsultacji, dla każdego z instrumentów powołano Komitet Doradczy. W skład tego komitetu wchodzą przedstawiciele państw członkowskich UE pod przewodnictwem przedstawiciela Komisji. Komitet Doradczy jest instytucjonalnie odrębny od grupy roboczej w ramach Rady, mimo że w jego skład mogą wchodzić te same osoby. Komitety Doradcze dla potrzeb postępowań antydumpingowych i antysubsydyjnych połączono w jeden komitet (Antidumping and Antisubsidy Committee, ADC), który zbiera się raz w miesiącu. Rola ADC jest opiniodawcza i nie ma mocy wiążącej dla Komisji, która ma obowiązek konsultować następujące sprawy:

- wszczęcia postępowania,
- nałożenia środków tymczasowych,
- zakończenia postępowania bez zastosowania środków,
- propozycji dotyczącej nałożenia ostatecznych środków,
- przyznania MET (Market Economy Treatment) eksporterom uczestniczącym w postępowaniu.

Na posiedzeniach Komitetu Doradczego omawiane są także kwestie natury ogólnej, np. propozycje zmian w prawie ochrony rynku lub działania państw trzecich przeciwko importowi z UE. Komitet spotyka się w Brukseli, jednak w pilnych sytuacjach mogą odbyć się konsultacje w formie pisemnej.

Rada UE

Drugim obok Komisji organem UE biorącym aktywny udział procedurze stosowania środków ochronnych jest Rada. Rada składa się z przedstawicieli Państw członkowskich UE działających w oparciu o instrukcje przygotowane w kraju. Rada obraduje w kilku formach:

- jako Rada Ministrów – jest to najwyższy, polityczny, szczebel, w sprawach związanych ze stosowaniem środków ochrony rynku; w skład Rady wchodzą ministrowie odpowiedzialni za handel zagraniczny państw członkowskich,
- jako Komitet Stałych Przedstawicieli (COREPER), w posiedzeniach którego biorą udział ambasadorowie państw członkowskich,
- jako grupy robocze Rady – jest to szczebel techniczny; w posiedzeniach grup roboczych biorą udział eksperci z państw członkowskich UE. Sprawami związanymi ze stosowaniem środków ochrony rynku zajmuje się Grupa ds. Kwestii Handlowych (Commercial Questions Group, CQG)

Prace nad propozycją KE przebiegają od szczebla grupy roboczej, gdzie najczęściej osiąga się konsensus i sprawa nie jest dyskutowana na wyższych szczeblach, gdzie podlega automatycznej akceptacji. W przypadku braku zgodności państw konkretna kwestia może być przedmiotem głosowania. Środki ostateczne są wprowadzane, jeśli zwykła większość państw członkowskich nie sprzeciwi się propozycji Komisji (14 państw musi popierać propozycję Komisji lub się wstrzymać – tzw. *reversed simple majority*).
W kontekście stosowania środków ochrony rynku, do Rady należy podejmowanie decyzji odnośnie nałożenia ostatecznych środków ochronnych. Zazwyczaj kieruje się przy tym sugestiami ze strony Komisji Europejskiej.

Ponadto jako główny organ prawodawczy UE Rada ustanawia przepisy, na podstawie których stosowane są instrumenty ochrony rynku Wspólnoty.

Nad wynikami prac Komisji i Rady nadzór sprawuje, na zasadach ogólnych, Sąd Pierwszej Instancji oraz Europejski Trybunał Sprawiedliwości. Wszelkie naruszenia zarówno procedury, jak i prawa materialnego w toku postępowania, mogą być zaskarżone do sądu przez strony postępowania.

Pozostałe organy UE nie mają wpływu na politykę stosowania środków ochrony rynku. Parlament Europejski otrzymuje jedynie raz w roku sprawozdanie z prac Komisji w tym zakresie, a jego członkowie mogą zwracać się do Komisji z pytaniami zarówno w formie pisemnej, jak i ustnej.

2. Przebieg postępowania

Jak wyżej nadmieniono, środki ochrony rynku wprowadzane są w wyniku postępowania, w toku którego bada się, czy zachodzą materialne przesłanki zastosowania odpowiednich środków.

a) Postępowanie antydumpingowe i antysubsydyjne

Postępowania prowadzące do zastosowania środków antydumpingowych i antysubsydyjnych są do siebie bardzo zbliżone z formalnego punktu widzenia. Podstawową różnicą jest możliwy czas trwania – w przypadku antydumpingowego 15 miesięcy, natomiast w przypadku antysubsydyjnego – 13 miesięcy.

Wniosek o wszczęcie postępowania.

Postępowanie ochronne przed przywozem towarów po cenach dumpingowych lub przed przywozem towarów subsydiowanych może zostać wszczęte przez Komisję Europejską z urzędu lub na wniosek złożony w imieniu i na rzecz przemysłu Wspólnoty. W praktyce postępowania wszczynane są wyłącznie na wniosek przemysłu. Przemysł Wspólnoty to ogół unijnych producentów danego towaru lub znaczna ich część. W prawie ochronnym UE znaczna część przemysłu to przedsiębiorcy reprezentujący co najmniej 25% całkowitej produkcji danego towaru. Jednak oprócz tego warunku, aby wniosek mógł być złożony na rzecz przemysłu Wspólnoty, musi on uzyskać poparcie przedsiębiorców reprezentujących ponad 50% produkcji wszystkich wypowiadających się na temat wniosku. Spełnienie powyższych warunków decyduje o legitymacji procesowej wnioskodawcy.
Dobrze przygotowany wniosek o wszczęcie postępowania powinien zawierać informacje na temat:

- produktu, którego ma dotyczyć postępowanie i ewentualny środek. Bardzo istotne jest dokładne wskazanie zagranicznego produktu i jego odpowiednika na krajowym rynku,
- podmiotów, na które wywrze skutek wprowadzenie środków,
- wielkości dumpingu / subsydium,
- szkody po stronie przemysłu krajowego

Nie jest wymagane prezentowanie informacji na temat interesu Wspólnoty. Wszystkie zawarte we wniosku informacje powinny być potwierdzone odpowiednimi dokumentami. Muszą one być wiarygodne i wystarczające dla potwierdzenia zawartych we wniosku

twierdzeń. Źródłami informacji akceptowanymi przez Komisję Europejską dla potrzeb wniosku o wszczęcie postępowania są przede wszystkim:

- faktura
- lista cenowa
- oferta
- badania rynkowe
- periodyki
- publikacje państwowe
- opracowania zawodowe (magazyny sektorowe)
- oficjalna statystyka
- raporty i studia
- na temat szkody – własne informacje księgowe

Największą wartość reprezentują źródła wymienione na początku listy, są to tzw. źródła bezpośrednie. Nie zawsze istnieje możliwość dotarcia do faktur zagranicznych przedsiębiorstw, zwłaszcza gdy z wnioskiem występuje słaby i rozproszony przemysł. Wówczas Komisja skłonna jest do zaakceptowania źródeł pośrednich. Niemniej jednak brak dostępu do pewnych informacji nie jest traktowany jako usprawiedliwienie wad wniosku.
Jak więc widać, wniosek musi zawierać dużą ilość dokładnych informacji. Z tego też powodu przed złożeniem wniosku przedstawiciele przemysłu zainteresowanego wszczęciem postępowania nieformalnie współpracują z Komisją nad przygotowaniem wniosku. Prace takie trwają nawet pół roku i w ponad 50 procentach potencjalni inicjatorzy postępowania odstępują od ostatecznego złożenia wniosku.

Wszczęcie postępowania.

Wniosek zazwyczaj zostaje złożony po nieformalnym zaakceptowaniu wniosku przez Komisję. Od tego momentu Komisja ma 45 dni na formalne wszczęcie postępowania. W tym czasie może się zwrócić do wnioskodawcy o dodatkowe uzupełnienie wniosku, jest zobowiązana zweryfikować dostarczone informacje oraz skonsultować się z Komitetem Doradczym co do zasadności wszczęcia postępowania. Formalnie postępowanie wszczynane jest w drodze postanowienia o wszczęciu postępowania, które jest publikowane w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich. Postanowienia to zawiera przede wszystkim: opis produktu, którego dotyczy postępowanie, oznaczenie wnioskodawcy, streszczenie przesłanek wszczęcia postępowania, a także wskazuje czas, w którym zainteresowanie podmioty mogą zgłaszać się do udziału w postępowaniu oraz przewidywany harmonogram postępowania.

Gromadzenie informacji.

W toku postępowania Komisja Europejska, jako odpowiedzialna za prawidłowe przeprowadzenie procedury, pozyskuje informacje z różnych źródeł. Podstawowym instrumentem w tym procesie są: kwestionariusze, wizyty weryfikacyjne na miejscu oraz spotkania wyjaśniające. W pierwszej kolejności Komisja rozsyła kwestionariusze do następujących podmiotów:

- eksporterów – w celu ustalenia marginesu dumpingu lub kwoty subsydium,
- importerów (powiązanych i niepowiązanych) – dla ustalenia ceny na rynku Wspólnoty i następnie podcięcia lub zaniżenia ceny ze strony dumpingowego/subsydiowanego importu,
- producentów wspólnotowych – dla określenia szkody,

- podmiotów wykorzystujących dany towar i konsumentów – dla ustalenia interesu Wspólnoty.

Dostarczone w kwestionariuszach dane są najważniejszymi informacjami gromadzonymi w postępowaniu. W przypadku, gdy Komisja nie może otrzymać wypełnionych kwestionariuszy, np. na skutek braku współpracy ze strony eksporterów, opiera swoje ustalenia na tzw. „informacja dostępnych", najczęściej na danych zawartych we wniosku. Stąd aktywny udział w postępowaniu jest w interesie stron zainteresowanych.

W celu weryfikacji danych z kwestionariuszy Komisja prowadzi wizyty weryfikacyjne w konkretnych przedsiębiorstwach. W przypadku odmowy przeprowadzenia wizyty Komisja może nie brać pod uwagę informacji przedstawionych w kwestionariuszu. Komisja czerpie także informacje z wystąpień stron zainteresowanych w postępowaniu – mogą one przedstawiać wnioski i informacje na ich poparcie zarówno w formie pisemnej, jak i ustnej.

Środki tymczasowe.

Po przeprowadzeniu wstępnej analizy zgromadzonego materiału i po stwierdzeniu, że import po cenach dumpingowych/ import subsydiowany wyrządza przemysłowi Wspólnoty szkodę, która w przypadku braku natychmiastowego działania byłaby trudna do naprawienia, Komisja Europejska, po konsultacjach z Komitetem Doradczym, może wprowadzić środki tymczasowe. Środki te nie mogą być wprowadzone wcześniej niż 60 dni od wszczęcia postępowania i później niż 9 miesięcy od tej daty. W przypadku środków antydumpingowych środki tymczasowe mogą być wprowadzone na okres 6 miesięcy, a w przypadku środków wyrównawczych – na okres 4 miesięcy.
Środki tymczasowe mają formę cła. Jednak cło nie jest płacone przy dopuszczeniu danego towaru do obrotu na obszarze celnym Wspólnoty. Importer składa jedynie zabezpieczenie na poczet ewentualnego długu celnego. Takie rozwiązanie stosuje się w związku z tym, że w przypadku ostatecznego stwierdzenia, że nie zachodzą przesłanki wprowadzenia środków ostatecznych, zabezpieczenie zostaje zwrócone eksporterom. W przypadku wprowadzenia środków ostatecznych, cło tymczasowe zostanie jednak pobrane.

Środki ostateczne.

W wyniku ostatecznych ustaleń stwierdzających występowanie dumpingu/subsydiowania szkody po stronie przemysłu Wspólnoty, związku przyczynowego między powyższymi oraz ustaleniu, że wprowadzenie środków ochronnych nie jest sprzeczne z interesem Wspólnoty, Komisja Europejska wnioskuje do Rady o wprowadzenie ostatecznych środków ochronnych. Rada podejmuje w tym przypadku decyzję zwykłą większością głosów i rzadko decyzja ta nie jest zgodna z sugestią Komisji.

Zmiany i przedłużenie obowiązujących środków.

Prawo antydumpingowe i antysubsydyjne UE przewiduje kilka możliwości modyfikacji wprowadzonych środków ostatecznych. Służą do tego przeglądy okresowe, przeglądy wygaśnięcia środków ostatecznych, postępowania antyabsorbcyjne, postępowania w sprawie obejścia ustanowionych środków oraz przeglądy pod kątem nowych eksporterów. Komisja Europejska może także zawiesić czasowo wprowadzone środki ochrony rynku.

b) Postępowanie ochronne przed nadmiernym przywozem *(safeguards)*

Środki ochronne przed nadmiernym importem wprowadzane są w Unii Europejskiej w sposób nieco inny niż środki antydumpingowe i wyrównawcze. Podstawowa różnica dotyczy tutaj zainicjowania procedury, czyli złożenia wniosku o wszczęcie postępowania ochronnego. W odróżnieniu od wyżej opisanych zasad, wniosek o wszczęcie postępowania składany jest do Komisji Europejskiej przez kraj członkowski, nie zaś bezpośrednio przez zainteresowany przemysł Wspólnoty. Przemysł danego kraju członkowskiego zwraca się do swojej narodowej administracji, przedstawiając jej informacje świadczące o tym, że import spoza Wspólnoty realizowany jest w tak zwiększonych ilościach i na takich zasadach, że wyrządza on lub zagraża wyrządzeniem szkody krajowym producentom towaru podobnego lub bezpośrednio konkurencyjnego. Informacje te w formie wniosku o podjęcie działań ochronnych są przekazywane przez administrację do Komisji Europejskiej. Komisja rozsyła ten wniosek do pozostałych krajów członkowskich UE z zapytaniem, czy podobna sytuacja ma miejsce na ich krajowych rynkach.

Po otrzymaniu zwrotnych informacji z poszczególnych państw i przeprowadzeniu konsultacji w ramach Komitetu Doradczego Komisja Europejska, jeżeli istnieją ku temu przesłanki, wszczyna postępowanie ochronne przed nadmiernym przywozem danego towaru. Od momentu złożenia wniosku przez jedno z państw członkowskich UE do oficjalnego wszczęcia postępowania (opublikowanie postanowienia w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich) nie może upłynąć więcej niż 1 miesiąc. W ciągu takiego samego okresu Komisja informuje kraj wnioskujący o braku przesłanek do wszczęcia postępowania z punktu widzenia całej Wspólnoty.

Za prowadzenie postępowania ochronnego przed nadmiernym importem odpowiedzialna jest Komisja Europejska. W toku postępowania, podobnie jak w przypadku postępowań antydumpingowych i antysubsydyjnych, Komisja gromadzi i analizuje informacje pochodzące od wszystkich zainteresowanych stron: producentów, importerów, użytkowników, handlowców, konsumentów itp. Komisja Europejska również w tym postępowaniu stosuje kwestionariusze i może prowadzić wizyty weryfikacyjne u zainteresowanych podmiotów. Wszystkie zainteresowane podmioty mogą w toku postępowania składać wnioski oraz przedstawiać informacje na ich poparcie, a także komentować ustalenia Komisji.

W toku postępowania, w przypadku stwierdzenia występowania krytycznej sytuacji, która mogłaby spowodować trudną do naprawienia szkodę dla przemysłu Wspólnoty, Komisja Europejska może wprowadzić na okres nieprzekraczający 200 dni tymczasowy środek ochronny w postaci dodatkowej opłaty celnej.

Postępowanie ochronne przed nadmiernym importem powinno zostać zakończone w ciągu 9 miesięcy od wszczęcia. Termin ten może jednak, w uzasadnionych przypadkach, być przedłużony do 12 miesięcy. W przypadku stwierdzenia w toku postępowania ochronnego braku przesłanek do nałożenia środka ochronnego Komisja Europejska publikuje w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich postanowienie o zakończeniu postępowania bez zastosowania środka ochronnego wraz z uzasadnieniem swojej decyzji.

Decyzję o wprowadzeniu ostatecznych środków ochronnych podejmuje Komisja Europejska po konsultacjach z Komitetem Doradczym. Komisja komunikuje swoją decyzję Radzie oraz państwom członkowskim. Kraj członkowski w ciągu 1 miesiąca od otrzymania informacji

Komisji może wnieść kwestię zasadności wprowadzenia środków ochronnych pod obrady Rady. W takiej sytuacji Rada, działając kwalifikowaną większością, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. W przypadku, gdy Rada w ciągu 3 miesięcy nie podejmie żadnych działań, decyzję Komisji wprowadzającą środki ochronne uważa się za uchyloną.

Ostateczną decyzję o wprowadzeniu środków ochronnych przed nadmiernym importem może także podjąć Rada. Rada pracuje wówczas w oparciu o propozycję Komisji, podejmując decyzję kwalifikowaną większością głosów.

Wprowadzone środki ochronne, jeżeli zostały ustanowione na okres dłuższy niż 1 rok, powinny być stopniowo liberalizowane (poprzez obniżanie dodatkowej opłaty celnej lub powiększanie kontyngentów w ramach ograniczeń ilościowych). W połowie okresu obowiązywania środków powinna zostać dokonana ich weryfikacja celem ustalenia konieczności dalszego ich stosowania. Maksymalnie środki ochronne mogą zostać ustanowione na okres 4 lat, a ich obowiązywanie może zostać przedłużone jednokrotnie na kolejne 4 lata, po przeprowadzeniu stosownego postępowania.

c) Postępowania pochodne

Przegląd pod kątem nowego eksportera (***new exporter review***) nie zmienia działania stosowanego do tej pory środka antydumpingowego (antydubsydyjnego), a służy dokonaniu obliczenia indywidualnego marginesu dumpingu (subsydium na jednostkę towaru) dla wnioskującego przedsiębiorstwa, które nie było obecne na rynku w momencie dokonywania pierwotnych obliczeń. Na podstawie takich indywidualnych obliczeń na przedsiębiorstwo to nakłada się indywidualne cło, którego stawka może być niższa niż obowiązująca dla dotychczas działających na rynku przedsiębiorstw, a nawet może wynosić 0% (w przypadku braku dumpingu/subsydiowania). Przedsiębiorstwo występujące z wnioskiem o wszczęcie przeglądu pod kątem nowego eksportera musi być nowym eksporterem (na danym rynku) oraz nie może być powiązane z dotychczasowymi eksporterami. Przegląd pod kątem nowego eksportera wszczynany jest wyłącznie na wniosek indywidualnych przedsiębiorstw, a nie organów administracyjnych zainteresowanych krajów.

Przegląd okresowy środków ochronnych ***(interim review)*** może być wszczęty na wniosek zainteresowanego eksportera (względnie importera będącego jego partnerem handlowym), państwa członkowskiego lub z urzędu przez Komisję Europejską. ma Przegląd okresowy ma na celu zmianę wysokości obowiązujących środków. Uzasadnieniem wszczęcia jest niespełnienie przez środki zakładanych oczekiwań. Przyczyną wszczęcia może być zarówno sytuacja, w której środki stały się niewystarczające, aby zapobiegać szkodzie, jak również sytuacja, w której wysokość środków przekracza poziom niezbędny do wyeliminowania szkody.

Przegląd wygaśnięcia środków ochronnych ***(expiry review)*** musi być wszczęty nie później niż 3 miesiące przed zakończeniem okresu obowiązywania środków ochronnych, na wniosek przemysłu europejskiego lub z inicjatywy Komisji. Środek pozostaje w mocy do czasu zakończenia tego przeglądu. Przegląd wygaśnięcia wszczyna się w przypadku, gdy wniosek o jego wszczęcie zawiera wystarczające dowody, że wygaśnięcie środków prawdopodobnie doprowadziłoby do kontynuacji lub powrotu dumpingu i szkody. Prawdopodobieństwo to

można wykazać przykładowo dowodząc kontynuacji dumpingu lub szkody, albo dowodząc, że sytuacja eksporterów lub warunki rynkowe wskazują na prawdopodobieństwo dalszego występowania szkodliwego dumpingu (np. eksporterzy z danego kierunku dumpingują w eksporcie na rynki krajów trzecich lub mają niewykorzystane moce produkcyjne).

Postępowanie antyabsorbcyjne wszczyna się w przypadku, kiedy eksporterzy z krajów trzecich po nałożeniu ceł ochronnych zaniżają ceny w sprzedaży na rynek unijny w sposób umożliwiający absorpcję („wchłonięcie") ceł. Musi to jednak być obniżenie ceny eksportowej, gdyż obniżenie marży przez importera nie jest absorpcją.

Postępowanie dot. obejścia środków (*anti-circumvention*) wszczyna się w przypadku podejrzenia, że nałożone środki są obchodzone. Obejście jest zmianą modelu/ścieżki handlu między państwami trzecimi a Wspólnotą, wynikającym z praktyki, procesu lub prac niemających przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia poza nałożonym cłem. Obchodzenie środków może odbywać się przez inny kraj, przez inny towar lub przez działalność montażową.

V. Informacje techniczne

Organem polskiej administracji, który zajmuje się problematyką stosowania środków ochronnych, jest Departament Polityki Handlowej Ministerstwa Gospodarki.

Wydział Postępowań i Środków Ochronnych
http://www.mg.gov.pl/Wspolpraca+z+zagranica/Clo/SrodkiOchronne/default.htm?Page=4

Bartłomiej Czyczerski — Naczelnik Wydziału
bartlomiej.czyczerski@mg.gov.pl
Katarzyna Stecz
katarzyna.stecz@mg.gov.pl
Magdalena Rotkiewicz -Chudzicka
magdalena.rotkiewicz@mg.gov.pl
Małgorzata Kowalczyk
malgorzata.kowalczyk@mg.gov.pl
Kinga Szafrankowska
kinga.szafrankowska@mg.gov.pl
Jacek Łuczak
jacek.luczak@mg.gov.pl

Tel.:(022) 693 58 17
Faks: (022) 693 40 18
Adres: 00- 507 Warszawa, ul. Żurawia 4a

TARIC

Bezpośrednim źródłem informacji na temat obecnie stosowanych przez UE środków ochronnych jest unijna taryfa celna TARIC. Zawiera ona w formie elektronicznej wszystkie aktualne zmiany wprowadzane w tym zakresie. Aby to zrobić, należy wprowadzić adres strony internetowej:

http://ec.europa.eu/taxation_customs/dds/cgi-bin/tarchap?Lang=PL

Po wpisaniu kodu PCN szukanego towaru (8 cyfr) oraz (fakultatywnie) kraju pochodzenia, klikając na ikonę Duty Rates przejdziemy do informacji dotyczących stawek celnych oraz ewentualnych ceł ochronnych, jakimi obłożony jest towar przez nas szukany. Dodatkowe informacje na temat cła ochronnego można uzyskać klikając na ikonę Regulations/Decisions.

Spis unijnych aktów prawnych regulujących procedury ochrony rynku

Antydumpingowe Rozporządzenie Podstawowe: *Rozporządzenie Rady Nr1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (wersja ujednolicona), Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 343/51*

Antysubsydyjne Rozporządzenie Podstawowe: *Rozporządzenie Rady Nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (wersja ujednolicona), Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 188/93*

Rozporządzenia Podstawowe dotyczące Środków Ochronnych przed Nadmiernym Importem: *Rozporządzenie Rady Nr 260/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu (wersja skodyfikowana), Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 84/1*

Tekst powyższych regulacji jest dostępny na stronie internetowej DPH oraz w unijnej bazie danych aktów prawnych EUR-LEX

http://eur-lex.europa.eu/RECH_reference_pub.do

Środki ochronne stosowane przez UE

Lista aktualnie obowiązujących środków antydumpingowych, antysubsydyjnych i przed nadmiernym przywozem znajduje się na stronie Komisji Europejskiej:

http://ec.europa.eu/trade/issues/respectrules/anti_dumping/stats.htm

Pod tym samym adresem znajduje się także lista wszystkich postępowań w toku wszczętych i prowadzonych obecnie przez Komisję Europejską.

Załącznik 1

Minister Gospodarki pełni funkcję Instytucji Pośredniczącej dla priorytetów III, IV, V, VI Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka 2007-2013 (PO IG), oraz dla priorytetów IX i X Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko.

Wsparcie w ramach *Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka 2007-2013* dostępne jest dla przedsiębiorców oraz dla instytucji otoczenia biznesu. W PO IG wspierane są projekty o znaczeniu ponadregionalnym z zakresu innowacji technologicznych dotyczących produktów i procesów oraz innowacji w zakresie wzornictwa w sektorach produkcyjnych i usługowych, które w sposób bezpośredni lub pośredni przyczyniają się do powstawania i rozwoju innowacyjnych przedsiębiorstw. Wspierane i promowane są działania innowacyjne o takim charakterze i zasięgu, które generują najwyższą wartość dodaną dla gospodarki i przedsiębiorstw. Całkowita kwota alokacja dla Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka wynosi 4 441,3 mln euro.

W **PO IG** przedsiębiorstwa mogą uzyskać wsparcie w ramach następujących priorytetów:

Priorytet III – Kapitał dla innowacji – Całkowita alokacja dla priorytetu III wynosi 340 mln euro.

W ramach priorytetu III realizowane będą instrumenty niezbędne z punktu widzenia inicjowania działalności innowacyjnej przedsiębiorstw oraz wsparcia jej w początkowych etapach wzrostu z wykorzystaniem funduszy kapitałowych. Dodatkowo przewiduje się również wsparcie kapitałowe MSP na początkowych etapach wzrostu poprzez obejmowanie akcji lub udziałów lub instrumentów dłużnych przez fundusze kapitałowe.

Działanie 3.1 Inicjowanie działalności innowacyjnej
Celem działania jest zwiększenie liczby przedsiębiorstw działających w oparciu o innowacyjne rozwiązania.

Działanie 3.2 Wspieranie funduszy kapitału podwyższonego ryzyka
Celem działania jest zwiększenie dostępu do zewnętrznych źródeł finansowania MSP znajdujących się we wczesnych fazach wzrostu, ze szczególnym uwzględnieniem MSP innowacyjnych lub prowadzących działalność B+R. Bezpośrednim beneficjentem tego działania jest Krajowy Fundusz Kapitałowy S.A. (KFK)

Działanie 3.3 Tworzenie systemu ułatwiającego inwestowanie w MSP
Celem działania jest aktywizacja rynku inwestorów prywatnych poprzez tworzenie dogodnych warunków inicjowania współpracy inwestorów z przedsiębiorcami poszukującymi środków finansowych na realizację innowacyjnych przedsięwzięć.

Priorytet IV – Inwestycje w innowacyjne przedsięwzięcia - Całkowita alokacja dla priorytetu IV wynosi 3 429,7 mln euro.

Celem osi priorytetowej 4 jest podniesienie poziomu innowacyjności przedsiębiorstw poprzez wykorzystanie nowoczesnych rozwiązań w przedsiębiorstwach.

Działanie 4.1 Wsparcie wdrożeń wyników prac Badania i Rozwój (B+R)
Celem działania jest poprawa poziomu innowacyjności przedsiębiorstw poprzez wspieranie wdrożeń wyników prac B+R realizowanych w ramach działania 1.4, a także wdrożenie wyników prac B+R będących rezultatem programu „Inicjatywa Technologiczna I".

Działanie 4.2 Stymulowanie działalności B+R przedsiębiorstw oraz wsparcie w zakresie wzornictwa przemysłowego
Działanie ma na celu wzmocnienie przedsiębiorstw prowadzących działalność B+R. Przyczyni się do zwiększenia wykorzystania wzornictwa przemysłowego i użytkowego przez przedsiębiorców jako jednej z przewag konkurencyjnych.

Działanie 4.3 Kredyt technologiczny
Celem działania jest wsparcie inwestycji w zakresie wdrażania nowych technologii poprzez udzielenie MSP kredytu technologicznego z możliwością jego częściowej spłaty ze środków Funduszu Kredytu Technologicznego w formie premii technologicznej.

Działanie 4.4 Nowe inwestycje o wysokim potencjale innowacyjnym
Celem działania jest wsparcie przedsiębiorstw produkcyjnych i usługowych dokonujących nowych inwestycji oraz niezbędnych dla ich realizacji projektów doradczych i szkoleniowych, obejmujących nabycie innowacyjnych rozwiązań technologicznych.

Działanie 4.5 Wsparcie inwestycji o dużym znaczeniu dla gospodarki
Celem działania jest poprawa konkurencyjności i podniesienie poziomu innowacyjności gospodarki poprzez wsparcie przedsiębiorstw produkcyjnych i usługowych dokonujących nowych, o dużej wartości i generujących znaczną liczbę miejsc pracy inwestycji o wysokim potencjale innowacyjnym. Preferowane będą inwestycje związane z rozpoczęciem lub rozwinięciem prowadzenia działalności badawczo-rozwojowej w przedsiębiorstwie.

Priorytet V – Dyfuzja Innowacji - Całkowita alokacja dla priorytetu V wynosi 399 mln euro.

Wsparcie przeznaczone dla instytucji otoczenia biznesu świadczących usługi skierowane w szczególności do MSP w zakresie wspierania ich działalności innowacyjnej, w tym przede wszystkim upowszechniania nowych rozwiązań technologicznych i organizacyjnych.

Działanie 5.1 Wspieranie rozwoju powiązań kooperacyjnych o znaczeniu ponadregionalnym
Celem działania jest wzmocnienie pozycji konkurencyjnej przedsiębiorstw poprzez wsparcie rozwoju powiązań pomiędzy przedsiębiorstwami oraz pomiędzy przedsiębiorstwami a instytucjami otoczenia biznesu, w tym jednostkami naukowymi.

Działanie 5.2 Dyfuzja innowacji
Ułatwienie przedsiębiorcom na terenie całego kraju dostępu do kompleksowych, wysokiej jakości usług biznesowych niezbędnych z punktu widzenia prowadzenia działalności innowacyjnej.

Działanie 5.3 Wspieranie ośrodków innowacyjności
Działanie polega na wspieraniu powstawania oraz rozwoju ośrodków zlokalizowanych na obszarach o wysokim potencjale rozwoju. Wsparcie dla w/w ośrodków ma zapewnić dostęp do kompleksowych usług zarówno przedsiębiorcom dążącym do wprowadzenia nowych rozwiązań, jak również naukowcom pragnącym rozpocząć działalność gospodarczą.

Działanie 5.4 Zarządzanie własnością intelektualną
Celem działania jest poprawa efektywności funkcjonowania rynku innowacji i przepływu rozwiązań innowacyjnych poprzez upowszechnianie stosowania prawa własności intelektualnej, w szczególności poprzez uzyskiwanie ochrony własności przemysłowej.

Priorytet VI – Polska gospodarka na rynku międzynarodowym - Całkowita alokacja dla priorytetu VI wynosi 272,6 mln euro.

W ramach priorytetu 6 wspierane będą działania polegające na silniejszym powiązaniu gospodarki polskiej z gospodarką międzynarodową poprzez przedstawienie Polski jako atrakcyjnego partnera na rynku międzynarodowym, a zarazem atrakcyjnego miejsca do lokowania inwestycji. Działania te obejmują: wspieranie promocji eksportu, budowę i rozwój systemu obsługi przedsiębiorców, wsparcie dla sieci obsługi inwestorów oraz działania związane ze zwiększeniem atrakcyjności inwestycyjnej lokalizacji, promocję polskiej gospodarki na rynku międzynarodowym oraz promocję turystycznych walorów Polski.

Działanie 6.1 Paszport do eksportu
Celem działania jest wzmocnienie pozycji polskiej gospodarki poprzez promocję Polski jako atrakcyjnego partnera gospodarczego i miejsca nawiązywania wartościowych kontaktów handlowych, a także zwiększenie wielkości polskiego eksportu oraz zwiększenie liczby przedsiębiorców prowadzących działalność eksportową. Działanie skierowane jest do przedsiębiorców z sektora MSP rozpoczynających działalność eksportową lub potencjalnych eksporterów mających siedzibę na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

Działanie 6.2 Rozwój sieci centrów obsługi inwestorów i eksporterów oraz powstawanie nowych terenów Inwestycyjnych
Ułatwienie przedsiębiorcom na terenie całego kraju dostępu do kompleksowych, wysokiej jakości usług w zakresie internacjonalizacji działalności gospodarczej oraz zwiększenie poziomu inwestycji poprzez zwiększenie atrakcyjności lokalizacji dla projektów inwestycyjnych.

Działanie 6.3 Promocja turystycznych walorów Polski
Wzmocnienie konkurencyjności gospodarki poprzez promocję Polski jako kraju atrakcyjnego turystycznie.

Działanie 6.5 Promocja polskiej gospodarki
Wzmocnienie konkurencyjności gospodarki poprzez poprawę wizerunku polskiej gospodarki wśród partnerów międzynarodowych oraz poprawę dostępu do informacji o Polsce, możliwościach nawiązania kontaktów gospodarczych.

Kontakt dla beneficjentów Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka:

Departament Wdrażania Programów Operacyjnych
ul. Plac Trzech Krzyży 3/5
00-507 Warszawa

www.mg.gov.pl
tel.: (22) 693 58 44
faks: (22) 693 40 55

Departament Wdrażania Programów Operacyjnych jest Instytucją Pośredniczącą II stopnia (Instytucją Wdrażającą) dla następujących działań:

- działania 4.5 Wsparcie inwestycji o dużym znaczeniu dla gospodarki
- poddziałania 6.2.2 Wsparcie działań studyjno-koncepcyjnych w ramach przygotowania terenów inwestycyjnych dla projektów inwestycyjnych

Szczegółowe informacje na temat działania 4.5:
e-mail: 4.5-POIG@mg.gov.pl

Szczegółowe informacje na temat poddziałania 6.2.2:
email: 622.poig@mg.gov.pl

Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości
ul. Pańska 81/83
00-834 Warszawa

www.parp.gov.pl
tel.: (22) 432 80 80, 432 71 25
faks: (22) 432 86 20, 432 84 04
e-mail: info@parp.gov.pl

Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości (PARP) jest Instytucją Pośredniczącą II stopnia (Instytucją Wdrażającą) dla następujących działań Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka, za realizację których odpowiada Minister Gospodarki:

- działania 3.1 Inicjowanie działalności innowacyjnej
- działania 3.3 Tworzenie systemu ułatwiającego inwestowanie w MSP
- działania 4.1 Wsparcie wdrożeń wyników prac B+R
- działania 4.2 Stymulowanie działalności B+R przedsiębiorstw oraz wsparcie w zakresie wzornictwa przemysłowego
- działania 4.4 Nowe inwestycje o wysokim potencjale innowacyjnym
- działania 5.1. Wspieranie rozwoju powiązań kooperacyjnych o znaczeniu ponadregionalnym
- działania 5.2 Wspieranie instytucji otoczenia biznesu świadczących usługi proinnowacyjne oraz ich sieci o znaczeniu ponadregionalnym
- działania 5.3 Wspieranie ośrodków innowacyjności
- działania 5.4 Zarządzanie własnością intelektualną
- działania 6.1 Paszport do eksportu

PARP jest także beneficjentem projektów systemowych w ramach działań: 5.2 i 6.1.

Krajowy Fundusz Kapitałowy
ul. Krucza 16/22
00-526 Warszawa

www.kfk.org.pl
tel.: +48 22 578 26 86

faks: +48 22 578 26 87
e–mail: kfk@kfk.org.pl

Krajowy Fundusz Kapitałowy S.A. jest beneficjentem indywidualnego projektu kluczowego w ramach działania 3.2 Wspieranie funduszy kapitału podwyższonego ryzyka.

Bank Gospodarstwa Krajowego
Al. Jerozolimskie 7
00-955 Warszawa
http://www.bgk.com.pl/
infolinia: 0-801 66 76 55

Departament Wspierania Przedsiębiorczości i Innowacji
tel.: (0-22) 522 91 91
faks: (0-22) 583 82 77
e-mail: dwpi@bgk.com.pl

Bank Gospodarstwa Krajowego jest Instytucją Pośredniczącą II stopnia (Instytucją Wdrażającą) dla działania 4.3 Kredyt technologiczny.

W ramach *Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko 2007-2013* wsparcie uzyskają działania obejmujące zwiększenie stopnia wykorzystania energii pierwotnej w sektorze energetycznym i obniżenie energochłonności sektora publicznego oraz zwiększenie wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych, w tym biopaliw. Realizowane będą tylko takie projekty, które wykazują wyraźny, pozytywny wpływ na środowisko poprzez zapewnienie znaczących skwantyfikowanych oszczędności energii lub umożliwienie wzrostu wykorzystania odnawialnych źródeł energii. W zakresie zwiększenia efektywności energetycznej sektora energetycznego, wsparcie będzie udzielane na zwiększenie sprawności wytwarzania energii elektrycznej, w tym w szczególności energii elektrycznej wytwarzanej w skojarzeniu z ciepłem oraz zmniejszenie strat powstających przy dystrybucji energii elektrycznej i ciepła. W ramach PO IiŚ wsparcie uzyskają również działania obejmujące rozwój systemów przesyłowych i dystrybucyjnych energii elektrycznej, gazu ziemnego i ropy naftowej oraz budowa i rozbudowa podziemnych magazynów gazu ziemnego. Dofinansowanie obejmie także budowę systemów dystrybucji gazu ziemnego na terenach niezgazyfikowanych i przemysł produkujący urządzenia służące do produkcji paliw i energii ze źródeł odnawialnych. Całkowita kwota alokacja dla Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko wynosi 1 722,3 mln euro.

W **PO IiŚ** przedsiębiorstwa mogą uzyskać wsparcie w ramach następujących priorytetów:

Priorytet IX - Infrastruktura energetyczna przyjazna środowisku i efektywność Energetyczna- Całkowita alokacja dla priorytetu IX wynosi 748 mln euro.

W ramach priorytetu IX wsparcie uzyskają działania obejmujące zwiększenie stopnia wykorzystania energii pierwotnej sektorze energetycznym (tj. podwyższenie sprawności wytwarzania oraz obniŜenie strat w procesie przesyłania i dystrybucji energii) i obniżenie energochłonności sektora publicznego oraz zwiększenie wytwarzania energii ze źródeł

odnawialnych, w tym biopaliw. Realizowane będą tylko takie projekty, które wykazują wyraźny, pozytywny wpływ na środowisko poprzez zapewnienie znaczących skwantyfikowanych oszczędności energii lub umożliwienie wzrostu wykorzystania odnawialnych źródeł energii.

9.1 Wysokosprawne wytwarzanie energii

Cel działania: Zwiększenie sprawności wytwarzania energii elektrycznej i ciepła. W ramach działania wspierane będą inwestycje w zakresie przebudowy i budowy jednostek wytwarzania energii elektrycznej oraz ciepła w skojarzeniu spełniające wymogi wysokosprawnej kogeneracji. Promowanie wysokosprawnej kogeneracji na podstawie zapotrzebowania na ciepło użytkowe stanowi jeden z priorytetów Wspólnoty ze względu na wydajność wykorzystania energii pierwotnej, unikania strat sieciowych oraz ograniczania emisji szkodliwych substancji. W ramach działania wspierane będą projekty dotyczące skojarzonego wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych oraz nieodnawialnych. W ramach działania nie przewiduje się wsparcia budowy i modernizacji źródeł wytwarzania ciepła w ciepłowniach, jednak możliwe jest uzyskanie dotacji na przekształcenie tych jednostek w jednostki kogeneracyjne.

9.2 Efektywna dystrybucja energii

Cel działania: Zmniejszenie strat energii powstających w procesie dystrybucji energii elektrycznej i ciepła. W ramach działania realizowane będą kompleksowe projekty z zakresu budowy (w miejsce istniejącego systemu) lub przebudowy elektroenergetycznych sieci dystrybucyjnych wysokiego, średniego i niskiego napięcia, mających na celu ograniczenie strat sieciowych (wymiana transformatorów o niskiej sprawności energetycznej, skracanie bardzo długich ciągów liniowych, zmiana przekrojów przewodu w celu dostosowania ich do obecnych temperatur sieci oraz inne, równoważne co do efektu środowiskowego, typy projektów). W ramach działania wspierane będą również inwestycje w zakresie przebudowy i budowy (w miejsce istniejącego systemu) sieci dystrybucji ciepła o największym potencjale obniżenia strat energii. Do dofinansowania będą kwalifikować się wyłącznie te projekty dotyczące sieci elektroenergetycznych, które wykażą ograniczenie strat energii, o co najmniej 30% w ramach projektu.

9.3 Termomodernizacja obiektów użyteczności publicznej

Cel działania: Zmniejszenie zużycia energii w sektorze publicznym W ramach działania wspierane będą inwestycje w zakresie termomodernizacji budynków użyteczności publicznej, w tym zmiany wyposażenia obiektów w urządzenia o najwyższej, uzasadnionej ekonomicznie klasie efektywności energetycznej związanych bezpośrednio z prowadzoną termomodernizacją budynku.

9.4 Wytwarzanie energii ze źródeł odnawialnych

Cel działania: Wzrost produkcji energii elektrycznej i cieplnej ze źródeł odnawialnych. W ramach działania wspierane będą inwestycje w zakresie budowy jednostek wytwarzania energii elektrycznej lub ciepła ze źródeł odnawialnych. Wsparciem zostaną objęte projekty dotyczące budowy lub zwiększenia mocy jednostek wytwarzania energii elektrycznej wykorzystujących energię wiatru, wody w małych elektrowniach wodnych do 10 MW, biogazu i biomasy albo projekty dotyczące budowy lub zwiększenia mocy jednostek wytwarzania ciepła przy wykorzystaniu energii geotermalnej lub słonecznej.

9.5 Wytwarzanie biopaliw ze źródeł odnawialnych
Cel działania: Zwiększenie wytwarzania biokomponentów i biopaliw. W ramach działania wspierane będą inwestycje w zakresie produkcji biokomponentów i biopaliw, w tym również biopaliw 2. generacji.

9.6 Sieci ułatwiające odbiór energii ze źródeł odnawialnych
Cel działania: Ułatwienie rozwoju energetyki odnawialnej poprzez budowę sieci umożliwiających odbiór energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych. W ramach działania wspierane będą inwestycje w obszarze przesyłu i dystrybucji energii elektrycznej w zakresie niezbędnym do umożliwienia dostarczania do Krajowego Sytemu Elektroenergetycznego energii produkowanej ze źródeł odnawialnych. Projekty powinny być w pełni dedykowane przyłączeniu nowych jednostek wytwórczych energii z OZE. W ramach działania przewiduje się również wsparcie dla budowy i modernizacji przyłączy jednostek wytwarzania energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych.

Priorytet X - Bezpieczeństwo energetyczne, w tym dywersyfikacja źródeł energii- Całkowita alokacja dla priorytetu X wynosi 974,3 mln euro.

W ramach priorytetu wsparcie uzyskają działania obejmujące rozwój systemów przesyłowych i dystrybucyjnych energii elektrycznej, gazu ziemnego i ropy naftowej oraz budowa i rozbudowa podziemnych magazynów gazu ziemnego. Dofinansowanie obejmie także budowę systemów dystrybucji gazu ziemnego na terenach niezgazyfikowanych i przemysł produkujący urządzenia służące do produkcji paliw i energii ze źródeł odnawialnych.

10.1 Rozwój systemów przesyłowych energii elektrycznej, gazu ziemnego i ropy naftowej oraz budowa i przebudowa magazynów gazu ziemnego
Cel działania: Zwiększenie bezpieczeństwa energetycznego państwa poprzez zdywersyfikowanie źródeł dostaw nośników energii, oraz poprawa jakości świadczonych usług poprzez modernizację systemów transportu i przesyłu

10.2 Budowa systemów dystrybucji gazu ziemnego na terenach niezgazyfikowanych i modernizacja istniejących sieci dystrybucji
Cel działania: Wspieranie efektywnego funkcjonowania rynku gazu ziemnego, w tym zapewnienie równomiernego rozwoju sieci dystrybucyjnych na terenie kraju. W ramach działania będą realizowane projekty z zakresu budowy lub modernizacji (przebudowy) sieci dystrybucji gazu ziemnego na terenach niezgazyfikowanych, przede wszystkim na terenach Polski północno-wschodniej.

10.3 Rozwój przemysłu dla odnawialnych źródeł energii
Cel działania: Ułatwienie dywersyfikacji źródeł energii oraz rozwoju energetyki odnawialnej poprzez wsparcie przemysłu produkującego urządzenia służące do wytwarzania paliw i energii ze źródeł odnawialnych. Wsparcie w ramach działania będzie kierowane na budowę nowoczesnych linii technologicznych wytwarzających urządzenia wykorzystywane do produkcji energii elektrycznej i cieplnej ze źródeł odnawialnych oraz biokomponentów i biopaliw.

Kontakt dla beneficjentów Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko

Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej
ul. Konstruktorska 3A
02-673 Warszawa

Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej jest Instytucją Pośredniczącą II stopnia (Instytucją Wdrażającą) dla następujących działań Priorytetu IX:
9.1 „Wysokosprawne wytwarzanie energii";
9.2 „Efektywna dystrybucja energii";
9.3 „Termomodernizacja obiektów użyteczności publicznej".

Szczegółowe informacje można uzyskać u pracowników Departamentu Ochrony Powietrza w NFOŚiGW:

tel.: (22) 45 90 100
faks: (22) 45 90 101
e-mail: fundusz@nfosigw.gov.pl

Instytut Paliw i Energii
ul. Jagiellońska 55
03-301 Warszawa

Instytut Paliw i Energii Odnawialnej jest Instytucją Pośredniczącą II stopnia (Instytucją Wdrażającą) dla następujących działań Priorytetów IX i X:
9.4 „Wytwarzanie energii ze źródeł odnawialnych";
9.5 „Wytwarzanie biopaliw ze źródeł odnawialnych";
9.6 „Sieci ułatwiające odbiór energii ze źródeł odnawialnych";
10.3 „Rozwój przemysłu dla odnawialnych źródeł energii".

Szczegółowe informacje można uzyskać u pracowników Działu Informacji, Promocji i Szkolenia IPiEO:

tel. (22) 51 00 300
faks: (22) 51 00 320
e-mail: biuro@ipieo.pl

Instytut Nafty i Gazu Centrum Funduszy
Centrum Funduszy Europejskich dla Energetyki
ul. Lubicz 25A
31-503 Kraków

Instytut Nafty i Gazu jest Instytucją Pośredniczącą II stopnia (Instytucją Wdrażającą) dla następujących działań Priorytetu X:

10.1 „Rozwój systemów przesyłowych energii elektrycznej, gazu ziemnego i ropy naftowej oraz budowa i przebudowa magazynów gazu ziemnego";
10.2 „Budowa systemów dystrybucyjnych gazu ziemnego na terenach niezgazyfikowanych i modernizacja istniejących sieci dystrybucyjnych".

Szczegółowe informacje można uzyskać u pracowników Sekcji Informacji i Promocji Centrum FEDE INiG:

tel.: (12) 421 00 33
faks: (12) 430 38 85
e-mail: office@inig.pl